

Krista Hafner — Ilustrirala Marija Vogelnik

Zbogom, hišica v čevlju!

Mica je pospravljala v hišici v čevlju, kar jo je zmotila nenavadna tišina. Vajena je bila hrušča in trušča, ki so ga vedno delali njeni fantiči in njena deklica, pa jo je zdaj tišina vznemirila. „Kje so moji otročiči?“ jo je zaskrbelo in ozrla se je naokrog. Toda vse je bilo prazno, otrok ni bilo nikjer. Prestrašena je odvihrala skozi razsežno hišo, preiskala vse sobe in sobane, pogledala pod vse mize in stolčke, toda otrok ni našla. V skrbeh je poklicala Tineta, ki je pred hišo pripravljajl drva:

„Tine, Tine, otroci so se izgubili.“

„Kaj še“, si je Tine nevoljen obrisal pot, ki mu je tekkel po obrazu, „ta bo bosa. Pet in štirideset otrok se ne izgubi kar tako, kakor drobna šivanka. Pojdiva jih iskat!“

„Pa pojdiva,“ je rekla Mica.

Skupno sta prehodila vse sobe, preiskala sleherni kotiček, toda otrok ni bilo nikjer. Nazadnje sta prišla na dno velike sobane in zagledala odprta vrata.

„Haha“, se je zasmel Tine, „ptički so zleteli na prosto. Pretesno jim je postalo v veliki hiši.“

In prijel je Mico za roko in sta odšla skozi vrata. Tedaj se jima je kar zableščalo pred očmi. Pred hišico v čevlju je stal konjič-vranček, na njem je ponosno sedel kraljevič Sedme dežele in držal v naročju Sinjo ptičico, za njima pa so stali lepo v vrsti dečki bratci.

Kraljevič je stopil s konja, postavil Sinjo ptičico poleg sebe, se priklonil in rekel:

„Očka in mamica moje Sinje ptičice zlate! Za ženko bi rad vajino hčerko vzel, kraljevo krono bi rad ji na glavo del, če je vajina volja taka.“

Mica se je ob tej novici začudila, da je na stežaj odprla usta in se ji je pokazalo vseh njenih sedem krasnih škrbastih zob. Tine pa si je zavihal junaške brke, se priklonil in rekel: „Kakor želite, kraljevič mladi!“

„Tedaj pa kar hitro“, se je zasukal kraljevič mladi, „pospravita svoje stvari. Zakaj z nama gresta na moj kraljevi dvor, ker Sinja pti-

čica noče nikamor brez vaju. Tudi njene bratce, vse te junaške fantiče vzamem s seboj. Ali bo moj oče, kralj Sedme dežele gledal, ko mu pripe-
ljem tako družčino."

Mica in Tine sta se urno zasukala, pospravila vso opravo v velik prt in Tine si jo je optal na ramo.

In nato se je razvil slavnostni sprevod. Spredaj je hodil Tine s težko culo, njemu ob strani je stopala Mica in se prešerno ozirala na vse strani, če jo kdo vidi, kako je iménitna postala. Za njima je jahal kraljevič s Sinjo ptičico, za njima pa so v junaški vrsti stopali fantiči bratci.

in škrlatno rdeča obleka se je bleščala v soncu, da je vid jemalo. Vsem se je dobro godilo, vsi so bili srečni in veseli. Le Mica je včasih žalostno vzdihnila, ko se je spomnila svoje hišice v čevlju. Zakaj tam je dobila svojih pet in štirideset otrok, ki so bili njena največja sreča.

Cigan

Čevelj ob poti je ostal sam in zapuščen. Nič več ni bilo veselega čebljanja, nič več vriska in petja in postalo mu je dolgčas. Žalosten se je zamislil sam vase in vzdihnil: „Taka je hvaležnost ljudi!“

Takrat je prišel po poti cigan. Na eno nogo je bil obut v strgan škrapet, na drugo nogo je bil bos in na glavi je nosil preluknjan klobuk. Zagledal je čevelj ob poti in rekel: „Glej, glej, sam Bog mi

pošilja ta škrpet, ker me vidi, da sem na eno nogo bos.“ Pomeril je čevelj in bil mu je prav, kakor bi bil nalašč za njega umerjen. Hitro si ga je zavezal, si potisnil klobuk postrani na glavo, veselo zažvižgal in odšel po poti daleč v svet.

Nekega dne ga je srečal pisatelj tele povestice. Pri priči ga je spoznal, pomežiknil je z levim očesom, pomežiknil z desnim očesom in zagledal, da kaže čevelj že vsa rebra. Široko se je zasmel in rekel: „Pa naj bo še te moje povesti konec.“

Milan Skrbinšek

O zlata otroška doba

Tihe ure...

Moj rajni stric Jurij je bil miren, malobeseden človek in samotar, a mene je imel vedno rad pri sebi, ker sem bil tudi miren in tih ter ga tako v njegovi zamišljenosti nisem dosti motil. Zato so bile vse ure, ki sva jih preživela skupno samá, prav tako tihe kakor one, ki sem jih preživljal v samotni.

Bila sva vedno skupaj. Kadar nisem bil na paši ali pa nisem imel čisto svojega dela, ko sem ali iz kopic »pipal« slamo za steljo in nastiljal govedi ter prašičem, ali pa cepil drva, sekal in povezoval dračje v butare, trebil buče ali pa pometal dvorišče, sem vedno poiskal strica, ki sem ga navadno našel v njegovi delavnici. Imel je tam svojo stružnico in vse polno najrazličnejšega orodja. Odprl sem tiho vrata, ker šuma ni ljubil, ter se lepo počasi priplazil v delavnico kakor mačka, ki pokuka najprej skozi špranjo priprtih vrat in se potem, če nima slabe vesti, s tihimi in počasnimi koraki približa človeku, se rahlo obregne obenj in gre spet svojo pot. A jaz nisem šel več svojo pot, kadar sem našel strica, in čutil sem, da tudi njemu ne bi bilo prav, če bi ga zapustil. Kako sem mu bil ljub, sem mnogokrat občutil, ko je včasih brez besede in mirno segel v žep ter mi ponudil s komaj slišnim »na!« lepo hruško ali jabolko ali pa celo polovičko lepo pečene rumene žemlje, ki jo je bil prinesel iz mesta, kamor se je tudi med tednom večkrat vozil s svojim kolesom.

V delavnici je z majhno žago vedno kaj žagal ali pilil ali pa stružil. Kakšne čudovite reči so ustvarjale njegove spretne roke, o tem vam bom kdaj pozneje pripovedoval. A niso bile to samo koristne stvari, ki bi služile temu ali onemu, temveč tudi lične stvarce, ki so bile samo kar tako za očesno pašo. In tako me je, kadar me je hotelo njegovo toplo srce prav posebno ogreti, mnogokrat osrečil s kakšno takšno stvarjo, ki mi jo je z bežnim nasmehom okoli njegovih prijaznih ustnic vso novo pomolil pred oči. Bila je največkrat iz svetlega lesa izstružena za prst debela in kakšen poldrugi decimeter dolga palčica, ki je bila sestavljena iz samih kroglic, jajčec, okroglih ploščic, majhnih valjčkov in stožcev. Srce mi je kar za-